

Obsah

**Pán Ježíš je stoprocentně
potřebný a stoprocentně
dostačující.....2**

**Dziedziectwo,
jakie przekazujemy dzieciom ...3**

Jak (ne)studovat Bibli.....6

Žít jako královské dítě9

**Refleksje polskiego
ewangelika o Janie Pawle II ...10**

Jeden den v Tanzanii.....13

Přes KUMBÁL k Ježíši.....16

Projekt M.I.S.E.....17

Konference dívek a žen.....19

**90. výročí smíšeného pěv.
sboru Oldřichovice.....20**

Aktuality ze světa21

Literární hlídka22

Aktuality z KS23

Najlepsze dla dzieci24

Pán Ježíš je stoprocentně potřebný a stoprocentně dostačující

Motto: Ježíš a žádné plus.

Ke spasitelnému dílu nelze nic přidat. Cokoliv přidáme – snižujeme tím význam Kristovy oběti.

Je v tom pokora přijmout bez našeho přičinění spasení z rukou Pána Ježíše. Lidské dějiny jsou plné příkladů, kdy lidé chtěli nějakým způsobem dodat nějakou rádobu nábožnou podmínku, aby si mohli spasení zasloužit. Je v tom velké pokušení udělat něco ze svého pro své spasení. Vypadá to tak zbožně, vypadá to více svatě. Je to velký omyl mnohých křesťanů a záłudný úskok satanův. Cokoliv kdokoliv něco přidá k tomu, co řekl a udělal Pán Ježíš pro spasení, snižuje tím význam Kristovy oběti. Může to vypadat velmi zbožně, ale je to ubírání na cti a významu Pána Ježíše. Jakoby to, co udělal Spasitel pro naši záchranu, nebylo dostačující a „potřeboval“ by nějaké naše skutky nebo dodatky.

V Bibli čteme na více místech o lidech, kteří chtěli tak trochu „pomoci“, tak trochu „přidat“ něco ze svého ke spasitelnému Božímu plánu záchrany“. V 15. kap. 1. Moj. čteme o zaslíbení, které dostal Abram (pozdější Abrahám) od Hospodina: „Pohleď na nebe a sečti hvězdy, dokážeš-li je spočítat.“ A dodal: „Tak tomu bude s tvým potomstvem.“ V následující kapitole této knihy, čteme o tom, jak chtěli Abram a Sára „pomoci“ Pánu Bohu ke splnění tohoto zaslíbení skrze otrokyni Hagar. Víme, jaké důsledky tohoto jednání nese Izrael do dnešního dne.

Rebeka s Jákobem podvedli starého, slepého Izáka, Jákob do očí lhal svému otci, aby získal otcovo požehnání a aby Pán Bůh „náhodou“ nezapomněl na Jákoba. Chtěli tímto způsobem, jakoby „pomoci“ Pánu Bohu. Následkem takového jednání musel Jákob opustit svou rodinu, musel sám prožívat lsti a úskoky od tchána Lášana, musel se vracet domů se strachem a s obavami před svým bratrem Ezauem.

Ve 2. Sam. 6. kap. čteme o přenesení Boží schránky do Jeruzaléma. Je tam popsána zvláštní příhoda, kdy Uza, muž, který šel při Boží schráně při jejím převozu, napřáhl ruku k Boží schráně a zachytil ji, protože spřežení vybočilo z cesty. V 7. verši dále čteme: Hospodin vzplanul proti Uzovi hněvem. Bůh ho tam pro neúctu zabil a on tam při Boží schráně zemřel. Tato zvláštní událost zapůsobila na Davida takovým způsobem, že ho pojala bázeň před Hospodinem. Řekl: „Jak by mohla Hospodinova schránka vejít ke mně?“ Proto David nechtěl přenést Hospodinovu schránku k sobě do Města Davidova. Odhodlal se k tomu až po třech měsících.

Na příkladě patriarchů Abraháma a Jákoba vidíme, že si Pán nepřeje, abychom my, lidé, realizovali Boží plány podle svého. V případě Uzy je to pro nás varování, abychom svým jednáním nezneuctili našeho Pána a Spasitele. Slovo úcta a naplnění obsahu tohoto slova je i pro křesťana 21. století někdy dost velkým oříškem.

Ježíš a žádné plus to je jedno ze zásad našeho Křesťanského společenství. Chceme, aby Pán Ježíš byl oslaven, poctěn ze všeho, co děláme, aby byl ve středu našeho programu, naší veškeré činnosti. Zkusme se podívat na naše plány, vize, na to, co děláme pod zorným úhlem této zásady. Jeden misionář

nám kdysi položil otázku, jestli víme, co je hlavním úkolem misionáře. Jmenovali jsme samé dobré věci: evangelizaci, přivádění lidí ke Kristu, vyučování biblickým zásadám apod. Misionář stále nebyl spokojen s našimi odpověďmi. Nakonec řekl: Nejdůležitějším úkolem každého misionáře i každého věřícího člověka je:

OSLAVIT KRISTA !

Jan Tomala

Dziedzictwo, jakie przekazujemy dzieciom

Dom? Działkę? Lokatę bankową? Akcje?

Co zostawimy dzieciom w spadku?

Nela Kłapa

Czy zastanawiałeś się nad tym pytaniem? Postanowiłam podzielić się przemyśleniami, jakie nasunęły mi się po śmierci mojego ojca. Pastor przygotowujący kazanie na uroczystość pogrzebową, poprosił o szczegóły

z życia taty. Szperając w papierach i zdjęciach, jakie zostały po ojcu, znalazłyśmy z siostrą list. Szczególny list... Został napisany 17 maja 1915 roku. Oto jego fragment:

„Dziś, w dzień urodzin naszego kochanego Jędrusia chcę moje życzenia dla niego w następujących skreślić słowach. Tylko Pan wie czy jeszcze powrócę. Niech te słowa będą mu napomnieniem, gdy będzie większy i rozumniejszy, a ja do niego nie będę już mógł przemówić. Mój kochany synu! Weź Pismo Święte i zastanów się nad tymi słowami:

Jak zachowa młodzieniec w czystości życie swoje? Gdy przestrzegać będzie ustaw twoich! Z całego serca szukam ciebie, nie daj mi zboczyć od przykazań twoich! W sercu swoim przechowuję słowo twoje, abym nie zgrzeszył przeciwko tobie. Błogosławiony tyś Panie, naucz mnie ustaw twoich! (Ps. 119,9-12)

Synu mój! Nie zapominaj mojej nauki, a twoje serce niech przestrzega moich przykazań, bo one przedłużą ci dni i lata życia oraz zapewnią ci pokój. Niech cię nie opuszcza łaska i prawda, zawiąż je sobie na szyi, wypisz na tablicy swojego serca! Wtedy znajdziesz życzliwość i uznanie w oczach Boga i ludzi. Zaufaj Panu z całego serca i nie polegaj na własnym rozumie! Pamiętaj o nim na wszystkich drogach swoich, a On prostować będzie twoje ścieżki! Nie uważaj się sam za mądrego, bój się Pana i unikaj złego! (Przyp. Sal. 3,1-12)

W tych słowach Pisma Świętego możesz znaleźć moje życzenia serdeczne na twoje całe życie. Pragnę z całego serca, żebyś Słowo Boże naprawdę pokochał, a miłość Chrystusowa, by jedynie twoje serce przepelniała. To osiągniesz, jeśli Zbawicielowi całkiem zaufasz i Panu swe serce oddasz. Otrzymasz pokój w sercu i będziesz prawdziwie szczęśliwym. Bądź posłuszny matce swojej i kochaj ją. Miłuj też bratciszką twojego. Bądź mu pomocą, gdzie tylko możesz i dobrym przykładem. Postępuj po wąskiej drodze życia aż do wieczności. Dałby Bóg, żebym cię tam zobaczył.

Jan Lisztwan

Twój ojciec - Jan Lisztwan.”

Kim był autor tego listu?

Moim dziadkiem ze strony ojca. Pochodził z Ligołki na Zaolziu (ur. 1884) i był jednym z pierwszych, którzy oddali swoje serce Panu Jezusowi podczas przebudzenia darowanego przez Boga tym terenom w 1905 roku. Od tego momentu całe swoje życie oddał Bogu do dyspozycji. Skończył 2-letnią Szkołę Biblijną w Hausdorfie. Tam poznał moją babcię, Annę. Pobrali się i w 1911 roku wyjechali na wschód, na tereny dzisiejszej Ukrainy, by pracować tam jako kolporterzy Biblii. Praca dziadka polegała na docieraniu do odległych miejscowości, gdzie odwiedzał domy, prowadził rozmowy i zachęcał do nabycia Biblii oraz traktatów ewangelizacyjnych. W służbie tej nieraz był szcztuty psami albo przepędzany kijami. Gdy wybuchła I wojna światowa, dziadkowie zmuszeni do ucieczki przed bolszewikami, przybyli do Ustronia. Krótko po tym dziadek

Anna Lisztwan i synowie Jan i Andrzej

został zabrany do wojska. Jego żona została sama z dwoma maleńkimi synkami.

Dziadek napisał ten wzruszający list w okopach na froncie włoskim I wojny światowej, w dniu urodzin swojego starszego, dwuletniego wówczas synka. Miał to być dla niego szczególnie urodzinowy prezent. Wiedząc, że prawdopodobnie zginie, chciał przekazać w dziedzictwie swoim dzieciom to, co najważniejsze. Najcenniejszym dla niego był Bóg i Jego Słowo. Kochał Boga i Boże Słowo całym sercem. Pragnął więc, by jego dzieci także pokochały Boga i Boże Słowo. To chciał zostawić im w spadku. Takie samo było pragnienie jego żony.

Dlaczego ci rodzice uważali, że pokochanie Bożego Słowa jest takie ważne? Bo Biblia jest prawdą i jest zawsze aktualna! Słowo Boże przenika wewnątrz każdego człowieka, wskazuje drogę zbawienia, pokazuje bezpieczną drogę, ostrzega przed niebezpieczeństwami, pociesza w trudnych chwilach i pomaga oprzeć się w walce z przeciwnikiem.

Czy udało się Annie i Janowi przekazać dzieciom to niezwykle dziedzictwo?

Co z tym prezentem zrobił mały Jędrus? Bardzo poważnie potraktował urodzinowe życzenia ojca, który wkrótce zginął na włoskim froncie. Słowo Boże stało się ulubioną lekturą Jędrusia. Z tego Słowa dowiedział się, jak zostać zbawionym od kary za grzechy. Swoje życie oddał Bogu i odtąd zawsze szukał w Biblii wskazówek do właściwego postępowania. Boże Słowo wskazywało mu bezpieczną drogę i ostrzegało przed niebezpieczeństwami.

W swoim życiu przeszedł ciężkie chwile: II wojnę światową, ucieczkę

Andrzej i Helena Lisztwanowie

przed gestapo, przymusowe, ciężkie roboty, stalinowskie więzienie, 10 miesięcy śledztwa, tortury, wyrok śmierci zamieniony później na dożywocie, wreszcie, po 5 latach więzienia, niespodziewane uwolnienie po śmierci Stalina. W tym wszystkim nie załamał się. Dlaczego? Co pomogło mu w tych niesłychanie trudnych sytuacjach? Słowo Boże! Znał wiele wersetów na pamięć. One pocieszały go i były źródłem radości w strasznych chwilach. Gdy po wielu miesiącach śledztwa został przeniesiony do pracy w magazynie więziennym, znalazł w nim odebrane więźniom stopy Biblii w różnych językach. Jego Biblia też tam była. Odtąd mógł znów codziennie czytać Boże Słowo. Chciał też, by słowa niosące ratunek i pociechę dotarły do innych więźniów. Pracując w magazynie, wydawał więźniom czystą bieliznę i nieraz udało mu się „dodać” Biblię.

Przetrwiał z Bożą pomocą. Jako młody chłopak swoje życie powierzył Bogu i chciał Mu być wierny. Zgodnie z zaleceniem taty codziennie czytał Boże Słowo, szukając w nim wskazówek do życia. Przez całe życie Jędrus, a właściwie dorósł już Andrzej, pozostał wierny Bogu i Jego Słowu. Andrzej Lisztwan przez wiele lat wytrwale służył Bogu. Wielu ludzi dzięki jego służbie przyjęło zbawienie. Umiłowanie Słowa przekazał nam, swoim dzieciom. To najpiękniejszy spadek, jaki zostawili nam rodzice. Miało to ogromny wpływ na dalsze nasze życie i wybory, jakich dokonaliśmy. Moja siostra Asia i jej mąż, wraz z grupą zapaleńców założyli Biblijne Stowarzyszenie Misyjne, polski oddział Misji im. Wycliffe'a, której celem jest tłumaczenie Biblii na różne języki, by wszyscy ludzie mieli dostęp do Bożego Słowa. Mnie i mojego męża Bóg powołał do nauczania dzieci Bożego Słowa i przygotowywania innych do tej służby.

Dziś mój tato jest już u Pana. Dołączył do swojego ojca. Życzenie ojca Jędrusia spełniło się – jego prezent dla synka był najcenniejszym spadkiem.

Co ty zostawisz dzieciom w spadku?

Czy zastanawiałeś się nad tym pytaniem? Często rodzice mając możliwości, zabezpieczają dzieci materialnie, dbają o jak najlepszą edukację. Inni martwią się, że niczego nie zostawią. Dobra materialne mają do siebie to, że w jednej chwili można je stracić, ale jest coś, co trwa wiecznie – Boże Słowo! (Mat.24, 35; Izajasz 40, 8). Najlepszy spadek możesz zostawić dzieciom, jeśli będą widziały, że kochasz Boga i Jego Słowo nie tylko od święta, ale że jest On dla ciebie ważny na co dzień! Diabeł wie, że Boże Słowo ma moc i jest sku-

teczną bronią w rękę chrześcijanina. Robi więc wszystko, by nas od niego odciągnąć. To smutné, že w wielu rodzi-
nach chrześcijańskich Biblia jest rzadko
otwierana.

Czy nasycasz Bożym Słowem swoje
domowe ognisko? Czytasz, rozważasz,
uczysz się na pamięć, szukasz wskazó-
wek? Czy zachęcasz do tego swoje
dzieci?

To nejlepší spadek, jaki możesz po-
zostawić dzieciom. Nie możesz za
dziecko przyjąć zbawienia, ale możesz
wskazać na Boga, zachęciť je do oso-
bistej z Nim relacji.

Možemy tež zostawiť inny spadek...
Klamstvo, zazdrość, wrogość, lenistwo,
złe rozhovory, kłótnie, egoizmus, mīlość
peniędzy... Taki spadek dieťci často
otrzymují!

**Jaké zdiectví otrzymajú tvoje
dieťci? Do czege je zachęcisz? Co im
przekážesz? Czy to, co wiecznie trwa?**

*Nela Kłapa
Edukacja Biblijna BSM*

Jak (ne)studovat Bibli

Manipulace Božím Slovem.

Jak se nedat zviklat?

**Zásady správného výkladu Písma
(biblická exegeze) (2.část)**

V minulém čísle IDEY jsem nastínil
různé nesprávné přístupy k exegezi bib-
lického textu. Pokusil jsem se předsta-
vit a popsat ty nejméně závažné
prohřešky, kterých se dopouštíme při
studiu Božího slova. A zcela určitě je na-
místě upozornit, že tyto „SOFT“ ne-
správné postupy nejsou žádnou
tragédií. A dokonce bych řekl, že se jich

dopouští občas každý. Nedávno mne
jeden mládežník upozornil na to, že
známý zahraniční evangelický pastor
(kterého jsem mu doporučil) se také
pustil mimo rámec Božího slova. Kaza-
tel (výborný a biblický) byl tak zaujat
svou myšlenkou, že si tak trochu po-
mohl něčím, co sice deklaroval jako bib-
lické, ale bylo to už tak trochu mimo.

Problémem „SOFT“ nesprávných exe-
getických přístupů je totiž v tom, že
vedou dál ... do kategorií MEDIUM,
HARD a EXTRA HARD.

Zkusím demonstrovat:

MEDIUM

2.1. Židovská anebo spíše rabínská exegeze

Mnozí se nadchnou židovstvím. Samo
o sobě to není problém. Problém na-
stává, když se rabínské způsoby vý-
kladu Bible dostanou až do způsobu,
jakým vnímáme Boží slovo.

To je když se různá místa v Tóře (čili 5
knihách Mojžíšových) spojují do rů-
zných souvislostí a pak se z toho vyvo-
zují závěry. Tyto postupy, které byly pro
rabínskou zbožnost kodifikovány, jsou
v Talmudu. O co jde? Třeba o to, že se
slovo rozdělí na souhlásky a samo-
hlásky a každá souhláska se spojí s ně-
jakým významem. Navíc každá
souhláska židovské abecedy má svoji
číselnou hodnotu a sčítáním, dělením,
násobením a odečítáním lze také lec-
cos vyložit.

Samy o sobě jsou tyto metody zají-
mavé a snad i objevné, ale moje zá-
kladní námitka je, že tyto postupy Ježíš
nikdy nepoužil. Pro něj i pro nás platilo:
„Je psáno.“

2.2 Liberální exegeze

Je to situace, kdy teolog zpochybňuje
něco z Bible. Mohou to být letopočty,
množství bojovníků a další údaje

z Bible. Také to může být problém chronologie biblických událostí.

Dovolil jsem si zařadit liberálnější přístupy jednak do škatulky MEDIUM, kdy jsou snad méně nebezpečné; kategorie „HARD“, kdy nás liberální teologie přesvědčuje o tom, že Bible je historicky plná omylů a nepřesností; až po přístup EXTRA HARD, kdy liberální teolog nevěří v Bibli ničemu.

2.3 „Nadšenecká“ exegeze

Výklad Bible, kdy jsme tak zaujati, tak plní nadšení pro nějakou doktrínu, že nevidíme její zjevný rozpor s Biblickou zvěstí.

HARD

3.1. Zákonická exegeze

Snaha dostat člověka pod zákon. Lidé „přijdou na to“, že nestačí evangelium a milost bez náboženských výkonů, ale je třeba začít světit sobotu anebo jiný den, troubit na šófony, stavět si stánky, slavit paschu, chanuku, platit desátky, přivazovat si modlitební řemínky při modlitbě ...

Je tady nepřeborná šíře různých náboženských úkonů, které mnozí dělají, aby se více a lépe přiblížili k Bohu. A vše je jakoby „z Bible“. Problém je v tom, že místo vyčist z Bible osvobození od zákona si lidé odvodí znovu otroctví náboženských předpisů.

Dovolím si malý ale zcela konkrétní příklad:

Jeden křesťan se začal věnovat židovské problematice, začal číst a následně vyučovat Bibli rabínským způsobem. Posléze při modlitbě používal tefilim modlitební řemínky. Potom si vypěstoval dlouhý „rabínský“ plnovous. Dále si přidal židovské jméno. Následně začal dodržovat sabat. A údajně podstoupil obřízku. A dovolím si doplnit: A vypadl z milosti. Ve smyslu celého No-

vého zákona a v souladu s Pavlovými dopisy a zvláště jednoznačně s Listem Galatským ten, kdo začne spoléhat na nějaké náboženské úkony a výkony (a to nejen ty rádo by židovské), ocitá se mimo milost.

3.2. Liberální exegeze

Zpochybnění historičnosti Bible a historičnosti biblických postav.

Liberální teologie v tomto pojetí zpochybňuje v podstatě každou informaci a každou postavu Bible. Zpochybňuje stvoření a vidí v Bibli pouze podobnoství a obraz. Zpochybňuje autenticitu Adama a Evy apod.

3.3. Exegeze typu: „Ale já to tak cítím“

Po jednom kázání, kdy kazatel zjevně používal rabínské postupy výkladu Bible, jsem si dovolil oslovit jednoho staršího sboru s námitkou: „Ale to není v Bibli.“, a odpověď: „To je sice pravda, ale já to tak cítím, že tak je to správně.“

Poměrně často jsem dotazován na to: „Je to opravdu v Bibli?“ Většinou v souvislosti se Starým zákonem. A přiznám se, že jsem občas konsternován tím, co mají lidé ve svých hlavách.

3.4. Exegeze typu: Vypomůžu si zjevením

Tato exegeze je velice častá třeba u římských katolíků. Mnohé přemnohé věci nejenže nejsou v Bibli, ale jsou s ní přímo v rozporu. Ale jelikož někdo dostal zjevení panny Marie, není třeba se držet biblických zákazů (třeba modlářství a uctívání lidí a mrtvých).

Ale pozor, není to jen a pouze problém katolické biblistiky, vyskytuje se i v evangelikálních kruzích:

„Je to sice v rozporu s Bibli, ale já jsem dostal zjevení.“

„Není to sice v Bibli, ale Duch Svatý mi řekl...“

3.5. Exegeze typu: Je to sice v rozporu s Biblií, ale moje církev (moje autorita ve sboru, můj pastor, můj biskup, můj vedoucí skupinky...) tak učí

Samozřejmě v první řadě jako příklad je možno uvést římskokatolické magisterium církve. Učitelství úřad církve. Pokud církev takto učí, nelze o tom diskutovat. Pouze přijmout. Co s tím, že celibát je problém a uctívání svatých má leckdy modlářský nádech a je tímto z hlediska Písma problematické? Nevadí: Církev prohlásila, že je to O.K., takže se zařadí.

Ale na opačné straně křesťanského spektra se může stát a bohužel se stává, že názor nějakého křesťanského guru se postaví nad Boží slovo.

Několikrát při diskusi jsem žasnul nad kuriozitou rádoby křesťanských názorů. Na mou otázku „Kde jsi přišel k těmto názorům?“ zaznívala odpověď: „Můj pastor takto učí.“

Pokud je názor papeže, biskupa, pastora, vedoucího skupinky v rozporu s Biblií, je třeba zvážit, zda by nestálo za to něco přehodnotit.

EXTRA HARD

Dovolil jsem si doplnit výčet o dvě kategorie, které se zdají být snad mimo křesťanství.

Liberální teologie v tom nejtvrdějším provedení. Jedná se zde o takzvanou demytologizaci Bible. Názory: Zázraky nebyly, biblické postavy nejenže jsou historicky nepodložené, ale mnohé vůbec neexistovaly. Ježíš pokud se vůbec narodil a zemřel a byl zabit, nebyl fyzicky vzkříšen a samozřejmě nanebevstoupení je pouze obraz...

A z té jiné strany:

Nedávno jsem poslouchal záznam z konference, kde kazatel řekl toto: „Někdy se mne ptají: Odkud to máš, kde jsi přišel na tato zjevení a vize? Ony

v Bibli nejsou.“ a já odpovídám: „Z Bible byly odstraněny věci, které by dokazovaly to, co kážu. Augustin zrušil mnoho z Bible a tak tam nejsou ty věci, které kážu...“

Ta poslední kategorie dokazuje jedno jedině: I v rámci křesťanství může dojít až k úplnému vykojení z biblické zvěsti.

A společný jmenovatel toho všeho? Pýcha. Snaha postavit se jako samozvaný soudce nad Boží slovo a vykládat si ho podle svého.

Co z toho vyplývá?

Být vůči Božímu slovu pokorný a při práci s ním ostražitý.

Můžeme mít otázky?

Nedávno jsem dostal 400 ateistických útoků na Bibli, které se šířily po internetu. A byl jsem dotazován, co si o tom myslím. Mnohé z těchto otázek jsem už slyšel, takže nic nového. Zenon Kosidowski, známý protivník křesťanství a Bible, nás už kdysi svými knihami na mnohé připravil. Když pročítám své léta staré zápisky, zjišťuji, že mnoho už mám vyřešeno, na mnoho otázek mi Bůh dal odpověď. Ale musím se přiznat, že mám pro Hospodina také velkou listinu věcí, na které jsem prozatím na zemi odpověď nenašel. Představuji si, že se v nebi s dlouhým lejtrem problémů postavím před Hospodina a andělé si budou šuškat: „On byl vždycky takový „potíživista“. Stále něco řeší...“ Ano vím, že to bude jinak a že nás v nebi nejspíš tyto naše kardinální problémy přestanou zajímat... A před Bohem budu mít jenom vděčné srdce. Ale tady na zemi se stále Hospodina na něco ptám a někdy na odpověď dlouho čekám.

Sice jsem téma článku zvolil provokativně „Jak (ne)studovat Bibli“, ale samozřejmě lékem proti nemocem exegeze Bible je: studovat, studovat a studovat. A navíc modlit se a ... myslet.
Zbyšek Kaleta

Žít jako královské dítě

„Boží vůle je toto: Vaše posvěcení.“
(1 Te 4,3a)

Představte si, že by britská královna navštívila nějaké africké velkoměsto a zašla by až do chatrčí a slumů na okraji tohoto velkoměsta. Tam by našla v nějaké díře opuštěného sirotka. Rozhodla by se, že si dítě adoptuje. Osvojila by tohoto sirotka, vzala ho s sebou do Anglie a tam by se onen malý kluk začal učit to, co ke svému životu potřebuje královský princ: Nejprve by to byly základní věci, jako je jedení vidličkou a nožem, hygienické návyky... Následně by se učil dvorské etiketě, studoval by dějiny a politiku své nové vlasti, začal by vystupovat na oficiálních státních slavnostech...

Uvedený příběh názorně ilustruje to, co prožívá ve svém životě každý křesťan. Bůh nás vytahuje z tragického duchovního stavu, v němž se nacházíme – a to stavu nejen duchovní nouze a chudoby, ale dokonce duchovní smrti! Vytahuje nás z bahna našeho dřívějšího života a adoptuje nás. Dělá z nás své syny a dcery.

Vrátíme-li se k příběhu afrického chlapce, můžeme si položit otázku, ve kterém okamžiku se onen chlapec stal princem? Bylo to v okamžiku, kdy se naučil dvorským mravům? Nebo již v okamžiku, kdy uměl jíst vidličkou a nožem? Ne. Stal se jím hned v tom

okamžiku, kdy byl královnou adoptován. Stejně tak i my se stáváme Božími dětmi hned v tom okamžiku, kdy přijímáme jeho nabídku odpuštění hříchu a přijetí za syny a dcery. Ale v tom okamžiku se ještě neumíme chovat tak, jak přísluší našemu novému postavení. Ještě nemáme osvojeny mravy, jaké panují na dvoře Krále, který nás adoptoval. Učení se těmto mravům je náplní našeho života po obrácení. A tento proces nazývá Písmo posvěcením. Je Boží vůlí pro každé Jeho dítě.

Je nesmyslné předstírat či napodobovat britské dvorské mravy ve slumu na africkém předměstí. Podobně žalostná je snaha o dobré skutky u člověka, který doposud není v domě toho, který připravuje svým dětem dobré skutky, aby v nich chodily.

Pokud jsme však již byli adoptováni do královské dynastie, usilujme o to žít jako královské děti. „Budme pravdiví v lásce, ať ve všem dorůstáme v Krista.“ (Ef 4,15)

Daniel Spratek

Podstata zákonictví a kázeň v modlitbě

Slovo zákonictví se nevyskytuje v Bibli, avšak pochází od slova „zákon“ a Bible mluví mnoho o Zákonu. Zákonictví je určitým postojem k Božímu zákonu. Nebo poněkud obecněji: k příkázáním a pravidlům.

Zde je zákonictví: „Izrael však, který usiloval o spravedlnost podle zákona, k cíli zákona nedospěl. Proč? Protože nevycházel z víry, nýbrž ze skutků.“ (Ř, 9,31-32) Podstatou zákonictví je stav, kdy víra není hnací silou poslušnosti.

Povšimněte si: zákonictví není jednoduše dodržování zákona. Je to dodržování zákona nesprávným způsobem, kdy hnací silou není víra. Boží zákon je třeba dodržovat. Boží Syn „na lidském těle odsoudil hřích, a aby tak spravedlnost požadovaná zákonem byla naplněna v nás, kteří se neřídíme svou vůlí, nýbrž vůlí Ducha.“ (Ř 8,4) Máme usilovat o naplnění zákona – mocí Ducha. Nazvěme tento správný způsob dodržování „poslušností víry“.

Zákonictví znamená snahu o dodržování zákona pomocí jiné hnací síly než víry, pomocí jiné energie než Ducha. Co je hnací silou zákonictví? Pavel to nazývá „skutky“ (Ř 9,32) a palivem v tomto hnacím stroji je „tělo“ (Ga 3,3 B21). „Skutky“ jsou protikladem „víry“ a tělo je protikladem „Ducha“. A tak zákonictví není o tom, zda se snažíme poslouchat Boží přikázání, ale co je hnacím strojem a jaké palivo k tomu používáme.

Moc zákonictví pochází z nás samotných (z těla). To je naprosto zásadní, jelikož hlavním cílem zákonictví je obchod s Bohem – něco za něco. Hnací stroj skutků musí tedy vyvářet něco, co lze nabízet Bohu v rámci obchodu. „Kdo se vykazuje skutky, nedostává mzdu z milosti, nýbrž z povinnosti.“ (Ř 4,4 B21) Zákonictví obchoduje s dlužnými částkami vůči Bohu a snaží se z nich vytvářet hodnotu před Bohem.

Avšak síla „poslušnosti víry“ nepochází od nás samotných, ale od Boha (Ducha). Cílem poslušnosti víry je obdržet vše od Boha jako dar milosti, který dostáváme bezplatně. A tak hnací stroj víry nesmí vytvářet žádný produkt pro obchod s Bohem. „Milostí Boží jsem to, co jsem,... více než

oni všichni jsem se napracoval - nikoli já, nýbrž milost Boží, která byla se mnou.“ (1K 15,10) Poslušnost víry jedná tak, že obdarovaný se raduje a vyvyšuje Boží milost.

Kázeň není zákonictví. Tvrdá práce není zákonictví. Zápas s tělesnými pohnutkami není zákonictví. Mohou být. Avšak mohou být také hybným momentem hnacího stroje víry, který běží na palivo Ducha ke slávě Boží milosti v tomto sebestředném a neukázněném světě.

V moci, kterou dává Bůh, aby Bůh byl oslaven (1 Pt 4,11).

*John Piper, Desiring God ministry
přeložil Š. Rucki*

Refleksje polskiego ewangelika o Janie Pawle II

Kiedy kardynał Karol Wojtyła został wybrany na papieża, a było to 16 października 1978 roku, Polacy oszaleli z radości. Studiowałem jeszcze wtedy w Krakowie i byłem świadkiem tego, co się działo, kiedy ogłoszono, że Polak został papieżem. Tłumy ludzi cieszyły się z tego wyboru. Nie byłem jeszcze wtedy 'nawróconym' człowiekiem i też rozpiełała mnie jakaś duma. Zdawałem sobie sprawę, że ten wybór daje nadzieję na zmiany w Europie Środkowo-Wschodniej, choć wydawały się one jak mrzonki, gdyż nadal obowiązywała zasada 'o braterstwie ze Związkiem Radzieckim po wieczne czasy.'

Pierwsza wizyta w Polsce

W dniach 2-10 czerwca 1979 roku Jan Paweł II przyjechał do Polski, po raz

pierwszy jako papież. Łącznie odwiedził Polskę 8 razy. Na spotkania z nim przychodziły setki tysięcy osób, a na mszy na krakowskich Błoniach mogło być około 2 milionów ludzi. Nadal mieszkam w Krakowie, tak więc śledziłem te wydarzenia z aparatem w ręku. Byłem na Błoniach, widziałem olbrzymie tłumy ludzi, ale kiedy wróciłem do akademika i spojrzałem na przekaz telewizyjny, mogło by się wydawać, że w mszy brało udział kilkaset osób. Kamery były skierowane na obrzeża w taki sposób, że na ogół jedna czwarta ekranu zajmowała trawa i a resztę kilka starszych twarzy albo katolickich zakonnic.

Końcówka lat siedemdziesiątych to okres moich poszukiwań duchowych. Biblia stała się moją codzienną lekturą i im bardziej ją poznawałem, tym bardziej stygł mój entuzjazm wobec papieża Polaka. Jego przyjazdy do Polski wiązały się z poświęcaniem i koronowaniem obrazów i figur różnych świętych, co trudno mi było pogodzić z nauczaniem Biblii. W kolejnych przyjazdach papież beatyfikował bądź kanonizował wiele osób, w tym tak kontrowersyjne postacie, jak Andrzej Bobola czy Jan Sarkander. Łącznie podczas swojego pontyfikatu beatyfikował 1338 osób, kanonizował 482 świętych, razem 1820 osób. Oznacza to, że katolicy mogą modlić się do tych osób, aby wstawiali się za nimi u Boga Ojca. W miarę jak wzrastała liczba tak ustanowionych świętych, odczuwałem coraz większy dystans do tego, co głosił uważany za 'największy autorytet moralny XX wieku' Jan Paweł II, gdyż było to jawnym pogwałceniem tego, co nauczał sam Pan Jezus w ewangelii Jana 14,6: *Ja jestem droga i prawda, i żywot, nikt nie przychodzi do Ojca, tylko przeze mnie.*

Zamach i ocalenie

W dniu 13 maja 1981, podczas audiencji na Placu św. Piotra w Rzymie, Jan Paweł II został postrzelony przez tureckiego zamachowca Mehmeta Ali Ağcę. Cudem przeżył, a swoje ocalenie przypisał Matce Boskiej Fatimskiej, jako że w tym dniu przypadała rocznica pierwszego objawienie Matki Boskiej w Fátimie w roku 1917.

W chwili, kiedy nastąpił zamach, byłem na Parafii KEA na ulicy Grodzkiej. Kiedy wracałem do akademika, tłumy ludzi z różańcami w rękach modliło się przed figurami apostołów, wznosząc do nich błagalnie swe ręce o ocalenie życia papieża. Katolik powiedziała by, że nie modlili się do figur, ale do osób, które one przedstawiały. Problem w tym, że Biblia zabrania wzywania zmarłych, co jest tak powszechnie praktykowane w katolicyzmie poprzez modlitwy do świętych, takich jak choćby wspomniany Sarkander.

W Księdze Powtórzonego Prawa czytamy:

18,10 niech nie znajdzie się u ciebie taki, który przeprowadza swego syna czy swoją córkę przez ogień, ani wróżbita, ani wieszczbiarz, ani guślarz, ani czarodziej,

18,11 ani zaklinacz, ani wywoływacz duchów, ani znachor, ani wzywający zmarłych;

18,12 gdyż obrzydliwością dla Pana jest każdy, kto to czyni.

Zwracanie się do zmarłych z prośbą o wstawiennictwo u Boga jest również pogwałceniem nauki przekazanej przez apostoła Pawła, kiedy pisał w 1 Tymoteusza 2,5 *Albowiem jeden jest Bóg, jeden też pośrednik między Bogiem a ludźmi, człowiek, Chrystus Jezus.*

Modlitwy do zmarłego papieża

Najbardziej szokujące wydarzenie związane z modlitwami do zmarłych miało według mnie miejsce zaraz po śmierci Jana Pawła II, kiedy to prymas Polski kardynał Józef Glemp powiedział, „Modliliśmy się dużo za Ojca Świętego, będziemy modlić się dalej już do niego, żeby wypraszał nam łaski”.

Kilka dni później na okładce czasopisma Angora pojawił się rysunek odchodzącego Jana Pawła II z napisem: *Ojciec nasz, któryś jest w Niebie...*, co wywołało wiele oburzenia wśród katolików, choć Angora zilustrowała to, co powiedział kardynał Glemp.

Okładka czasopisma Angora

Przekręcanie Biblii

W roku 1994 została wydana książka Jana Pawła II, „Przekroczyć próg nadziei.” Zawiera ona fragmenty, które dla mnie, jako ewangelika były szokujące. Papież pisze w niej, że katolicyzmowi jest blisko do Islamu i Buddyzmu, ale jeśli idzie o protestantów, to zbyt daleko odeszli od prawdy. W jednym z rozdziałów broni roli katolickich kapłanów i nauki dotyczącej mszy, posługując się przekręcaniem tekstu Biblii. Pisze tam:

„Kościół jest w Chrystusie komunią w sensie wielorakim.[...] Dzięki tej komunii Kościół jest narzędziem zbawienia człowieka. Nosi w sobie tajemnicę odkupieńczej Ofiary i wciąż z niej czerpie. Jezus Chrystus poprzez własną krew wciąż „WCHODZI do Przybytku Boga, dopełniwszy wiecznego odkupienia” (por. Hbr 9:12).” (emf. moja)

Biblia Tysiąclecia tłumaczy ten fragment następująco:

9,11 Ale Chrystus, zjawiwszy się jako

arcykapłan dóbr przyszłych, przez wyższy i doskonalszy, i nie ręką – to jest nie na tym świecie – uczyniony przybytek,

9,12 ani nie przez krew kozłów i cielców, lecz przez własną krew WSZEDŁ RAZ NA ZAWSZE do Miejsca Świętego, zdobywszy wieczne odkupienie.

Mimo że tłumacze katolicycy używają czasu przeszłego, dokonanego – wszedł raz na zawsze, JP II zmienił znaczenie tekstu czyniąc z niego czas teraźniejszy, niedokonany – wchodzi. Oznacza to, że JP II w obronie roli duchowieństwa katolickiego posługiwał się przekręcaniem Słowa Bożego. Więcej, negował doskonałą ofiarę Jezusa na krzyżu, na rzecz ofiar mszy składanych codziennie na tysiącach katolickich ołtarzy.

Miłosierdzie Boże według Faustyny i Jana Pawła II

Polski papież był zwolennikiem wizji przedwojennej zakonnicy Faustyny, której rzekomo ukazał się Pan Jezus i powiedział: „Wymaluj mi obraz według rysunku, który widzisz, z podpisem: *Jezu, ufam Tobie. Obiecuję, że dusza, która będzie czcić ten obraz, nie zginię*”.

Faustyna umarła w październiku 1938 roku. Dwadzieścia lat po śmierci Faustyny, w roku 1958, najwyższa instancja doktrynalna Kościoła rzymskokatolickiego, watykańska Kongregacja Świętego Oficjum, wydała dekret stwierdzający, że przeżycia siostry Faustyny nie miały źródła nadprzyrodzonego i że należy wycofać modlitwy i obrazki pochodzące z tych rzekomych objawień. Kiedy jednak Karol Wojtyła został papieżem w roku 1978, rozpoczął się proces odrzucenia dekretów tegoż Oficjum a następnie proces beatyfikacji (w

1993) i kanonizaci (v 2000) Faustyny. W dzielnicy Krakowa Łagiewniki wybudowano olbrzymie sanktuarium „Miłosierdzia Bożego” z obrazem Jezusa według wizji Faustyny. Miłosierdzie Boże w jej zrozumieniu jest osiągalné dla tych, którzy będą oddawać cześć obrazowi, który miała namalować. Innymi slovy, według niej, *„Pan Bóg tak umiłowal świat, że dał jej wizję obrazu, aby každý kto go będzie czcił, nie zginął. ale miał życie wieczné.”*

I tak rozumiane miłosierdzie Boże bylo głoszone przez Jana Pawła II, przez co Łagiewniki stały się ważnym centrum pielgrzymkowym w Polsce, a obrazki z Jezusem z wizji Faustyny možná spotkać w większości polskich domów.

Podsumowanie

Jako polski ewangelik, mam bardzo negatywný stosunek do služby polského papeža. Promoval nauki, ktoré są sprzeczne z nauczaniem Pisma Świętego, jak kult obrazów czy modlitwy do zmarlých, uznanych przez Kościół Katolický za světých. JP II negoval dokonatou ofiaru Jezusa na krzyžu. W obronie nauki o mszy przekrecal Pismo Święte. Po šmieri sam stal się przedmiotem czci a hierarchowie kościoła katolického zachęcali wierných do modlitwy do niego zaraz po jeho šmierci. Jego beatyfikacja sprawia, že kult JP II będzie się dalej szerzył. Juž w chwili obecnej obiektem czci stala się relikwia w postaci ampułki z krwią, którą lekarze pobrali na krótko przed jego šmiercią.

Jerzy Marcol

Jeden den v Tanzanii

Probuzení do nedělního rána

Ještě není pět hodin ráno a místní kohouti už mi nedají spát. Vyvím několik pokusů přemluvit tělo, aby si ještě odpočalo a po marné snaze ze sebe shodím deku, vyhrnu moskytiéru a vypravím se na tichou výpravu k umyvadlu tak, abych nikoho neprobudil. Pak zpátky do pokojíku. Je to místnost ve zděné budově veliká asi dvakrát dva metry s betonovou podlahou. V městě Dongobesh v centrální Tanzanii je to nadstandard.

Po několika desítkách minut už i z venčí doléhají zvuky budícího se dne. Je cítit vůni ohně, to už se chystá snídaně a na ohni nám ohřívají také vodu, abychom se ráno mohli dobře umýt. Zbytek brzkého rána strávím přípravou na dnešní den. Bude hodně podobný tomu včerejšímu, ale přesto jiný, protože je neděle. Po ranní hygieně v laboru se ještě stihnu vydat na malou procházku areálem. Kolik se tu za ten rok změnilo. Stojí tady dvě nové třídy a další dvě jsou rozestavěné. Před dokončením jsou také dlouho očekávané toalety. Vždyť pro 127 dětí a všechny učitele a pomocníky jsou tady jen dvě kabinky. Při procházce stihnu ještě potkat několik přátel a také dvojčata ředitelky školy – Eliáše a Elíšu. Oba se mi radostně culí do objektivu. Ale to už mne volají ke snídani. Po modlitbě a tradičním mytí rukou se na stole objeví mnoho dobrot. To víte, jsou tady běloši, takže se servíruje to nejlepší. Máme nádherně žlutý kukuřičný chléb, margarín a džem přivezený z města. A k tomu je tady čapati, což jsou placky docela podobné našim palačinkám,

vyrobené z vzácné pšeničné mouky. K tomu je tu samozřejmě nějaké ovoce, banány, pomeranče, avokádo. Pijeme dobrou místní instantní kávu a vodu – samozřejmě kupnou. A to už přicházejí naši přátelé. Kolik že jich je? Možná deset a aby neurazili, tak si také ještě dají hrnek kávy a čapati.

Jízda s osobitým týmem

Potom vyjíždíme. Dnes jedeme do sboru v komunitě Gidhim. V osobním terénním autě je nás tentokrát pouze 13, takže se dokonce dá i dýchat. Ano, máme ještě hudební nástroje, tašky a další věci, ale dnes je to jedna z těch pohodlnějších cest a navíc je to kousek. Jen asi 40 minut cesty. Cesta je možná silné slovo. Ale ano, nejprve jedeme po poměrně rovné uježděné silnici. Později se to trochu zhoršuje a doslova krokem přejíždíme silně skalnaté území. Ale všude potkáváme pěší či cyklisty, kteří nás radostně zdraví. Ještě bych vám měl představit, kdo že to vlastně jede se mnou. Nejsem sám, kdo je bílé pleti. Ještě je tady Katka. Nemá ráda, když ji tak říkáme, ale přece ji nebudu představovat jako Káču či dokonce Kounu, jak ji říkají její přátelé. Takže ona je v Africe už skoro čtyři měsíce a kromě své dobrovolnické služby v nemocnici koordinuje a monitoruje situaci v rámci projektu Děti Afriky. Pak je tady pastor Zak. Zak je mužem, který byl vychován jako muslim. Když byl v armádě, tak se projevila jeho fyzická výbava a zjistilo se, že má veliký talent. Stal se mistrem Afriky v hodu oštěpem. Pak dostal stipendium na studium v USA, aby mohl rozvíjet své vlohy. Sbíral další úspěchy, byl na čtyřech olympijských hrách. Ale za svůj největší talent považuje to, že si jej našel Ježíš Kristus. V USA zůstal deset let a to včetně studia teologie. Po

návratu se dal do služby církve a je ve své diecézi zodpovědný za misii a evangelizaci. Všichni ostatní, které vám představím, jsou členové skupiny Mashahidi – Svědkové. Nikdo z nich není z normální rodiny. Mnozí vyrostli jako sirotci, mnozí byli bez vzdělání. Pastor Zak se jich ujal a společně s nimi šíří evangelium v jejich okolí. Vedoucím týmu je Yeremia. Pak je tady hráč na kytary Musa (Možjíš). Dále je tady Petr, ten zase hraje na klávesové nástroje – tedy většinou na harmoniku. Dále tady jsou tři kazatelé Elisha, Malkiadi a Thomas. A pak jsou tady čtyři děvčata: Ester, Nuruanu, Farajaeli a Eliza. Všichni úžasní lidé.

Bohoslužby – mnoho kázání a oběd

Tak jsme konečně dojeli. Jako vždy pozdě. Ale tady vlastně nikdy není pozdě. Vstupujeme do kostelíka. Kostelík je zděný, omítaný, s betonovou podlahou, s množstvím oken a se střechou z vlnitého plechu. Je asi 25 metrů dlouhý a 8 široký a na nízkých lavicích bez opěradel tady namačkaně sedí spousta lidí. Jsou tam všichni: starci, muži, matky s dětmi na zádech a další drobotina všude okolo. Jsme uvedeni samozřejmě opět do předu, na čestná místa. Bohoslužba se rozvíjí. Místní pastor dnes není přítomen, protože slouží v jedné ze dvou desítek kazatelských stanic. Shromáždění vede

jeden z evangelistů, ale záhy se své povinnosti zbavuje a předává slovo pastoru Zakovi a jeho hostům. Bohoslužba se skládá především ze slova a zpěvu. Kolik že bylo těch kázání? To už si nepamatuji. Každý z hostů byl vyzván, aby pronesl kázání, plus domácí také. A kázání jsou tady hodně hlasitá a hodně energická. Takže možná působí poněkud excentricky, když kážu já. Nicméně, také kážu energicky. No možná ne já, ale to co slyší posluchači energické je, protože překladatel tu razanci rozhodně přidává. Vlastně bych měl říci – dva překladatelé. První překládá do svahilštiny a druhý ještě znásobuje jeho energičnost překládáním do lokálního kmenového jazyka iraqw. Mezi kázáními se zpívá. Zpívá se společně, zpívají sbory. Asi po třech hodinách jsme vyzváni k přesunu do blízké sborové budovy, kde usedáme ke stolu. Ne, bohoslužby ještě neskončily, ale hosté se musí bohatě pohostit. A tak se servíruje typický slavnostní oběd – rýže a vařená slepice. K tomu se pije pepsi. A když je po jídle, tak se servíruje silný čaj. Pokud si někdo chce dát kávu, tak se instantní káva zalije tímto čajem. A samozřejmě do toho několik vrchovatých lžic cukru. A protože nás mají rádi, tak nám chtějí dát cukru ještě více. Po obědě se vracíme do kostela.

Kohout a meloun ve sbírce

Bohoslužba se pomalu chýlí ke konci. Následuje sbírka. Všichni přicházejí do předu a do pokladnice před oltářem házejí své dary. Za chvíli se kolem pokladnice objevují malé pytlíky a pytle. Potom se také objeví i meloun. A pak je tam i živý kohout se spoutanýma nohama, ale třeba i ručně pletený postroj na krávu, který je vyroben z vláken kaktusu. Sbírka byla štědrá, je toho hro-

mada. Následuje překvapení. Přestože jsem už kázal, tak jsem společně s Katkou vyzván, abychom přišli dopředu. Místní kurátor pozývá do předu maličkého starce a říká, že chtějí poděkovat za jasné zvěstování Božího slova v posledních dnech. Už včera jsme totiž vypořádkovali v jedné jejich kazatelské stanici. Říká, že poznali, že máme stejného Ducha, Ducha Kristova a že jsme tedy jedni z nich. A v tom ten stařec, nejstarší ze stařešinů, rozvíjí modré plátno a obvinuje ho kolem mého těla po způsobu iraqw. Nakonec mi do ruky vtiskne hůl se slovy, že patřím mezi stařešiny komunity Gidhim. I Katka je poctěna. Ženy sice roli stařešinů nezastávají, ale je oděna do tradičního kanga a je takto poctěna přítomnými.

Stopy šamanizmu

Ale to už bohoslužba končí a my vycházíme ven a tvoříme jeden velký kruh před kostelem. Následuje dražba nefinančních darů. Draží se kohouti, kukuřice, rajčata či špinavé plastové láhve naplněné mlékem nebo slunečnicovým olejem. Lidé kupují pro sebe, kupují pro hosty, kupují pro chudobné. My taky kupujeme. Kupujeme kukuřici a melouny pro sirotky v hostelu. A ještě něco jsem koupil, neodolal jsem a koupil jsem si ten kravský postroj. Dražba byla náročná, ale nakonec jsem ho koupil já za 2000 tanzanských šilinků, tedy asi za 26 korun.

Bohoslužba skončila, následuje asi 90 minutová pauza. Opět jsme zváni do malé horké zatuchlé místnůstky na čaj. Z vděčnosti odmítáme a prosíme, zda bychom se nemohli projít po okolí. Jdeme a průvodce nám dělá mladý muž, Fabian. Je učitelem, mluví perfektně anglicky, protože strávil rok na stáži v Norsku. A tak se procházíme

a povídáme si. Vidíme hezky obdělaná kukuřičná a slunečnicová pole. Vidíme muže, který přišel k louži pro vodu a druhého muže, který si o jednu louži dál myje nohy. Vidíme také různé rostliny se zvláštními plody. Když se ptáme, zda jsou plody k nějakému užitku, tak se jen dovídáme, že mnoho z nich příslušníci původních náboženství používají k nějakým praktikám na zahánání zlých duchů. Ptáme se také Fabiána, proč má na čele jizvu. Viděli jsme to už mnohokrát. Dovídáme se, že když byl jako kojeneček nemocný, vzali jej rodiče k šamanovi, který zaháněl zlého ducha tak, že rozžhavil železnou tyč a přiložil mu ji k čelu. Děkujeme Pánu za to, že se Fabián stal křesťanem a že ke Kristu vede i děti ve škole.

Ale to už jsme zpátky u kostela a začíná odpolední vyučování, které s přestávkami na jídlo a na kávu pokračuje až do večera. Vyučují místní, vyučují hosté. Zpíváme.

Evangelizace v africkém stylu

Když se začne stmívat jdeme ven, kde se připravuje projekce. Pastor Zak mezitím odskočil a přivezl techniku na promítání. Na stěnu kostela je nataženo bílé plátno a za chvíli už vrčí generátor a vše se rozjede. Začíná se pouštěním křesťanských hudebních klipů – afrických – ve svahilštině. Místy se smíchy koušeme do rtů, ale když vidíme, že se smějí i místní, tak už to neskrýváme. Je to prostě hodně legrační forma předávání biblického poselství.

Tak jak to bývá, africká noc přišla velmi rychle a s jejím příchodem přicházejí stále další a další lidé, které přilákala hlasitá hudba. Následuje několik proslovů, které slouží jako úvod k promítání filmu Ježíš v místním jazyce. Film je dlouhý, ale všichni bez hnutí sedí na

zemi a sledují. Jsou tam všichni od kojenců po nejstarší. Film končí někdy okolo jedenácté hodiny v noci a následují kázání. Byly tři, čtyři či pět? Už si nepamatuji. Jen já jsem to svoje značně zkrátil, protože jsem už neměl více sil. Následuje výzva. Kolik že se těch rukou zvedlo? Sto? Dvěstě? Nevím! A co to znamená? Taky si nejsem plně jist. Ale vím, že se zde zvěstuje Boží slovo a že ono mění lidské životy.

A potom se konečně balí – ale my jsme samozřejmě zváni na čaj a kávu. A tak sedíme u petrolejové lampy a povídáme si s místními a čekáme, až bude sbaleno. Asi po půlhodině se zvedáme a nastupujeme do auta. Je teď trochu těsněji. Vezeme totiž i reprobedny a další vybavení. Ale zvládáme to a po půlnoci přijíždíme zpátky do misijní stanice. Těšíme se do postele, ale tak rychle nás zase nepustí. Čekají nás s večerí. A ta je vždy bohatá. Čeká nás rýže, kuřecí polévka, ale také fazole, brambory a vařené banány.

A to už sotva vidím na oči. Myji si zuby vodou z láhve, ulehám do svojí postele, utěšňuji moskytiéru a zavírám oči s vědomím, že už za chvíli mi zase kohouti nedají spát.

Michal Klus

Přes KUMBÁL k Ježíši

Ahoj! Já jsem Lenka. Je mi patnáct let a v Pána Ježíše jsem uvěřila teprve nedávno. Vyrůstala jsem v nevěřící rodině, kde mi tvrdili, že žádný Bůh není. Když mi bylo sedm let, moji rodiče se rozvedli a já zůstala bydlet s mamkou a bráčkou. Potom jsem se seznámila se svou dobrou kamarádkou Miriam, která mě

začala vodit do křesťanského klubu pro děti. Moc se mi tam nechtělo chodit, ale Miriam mě vždy přesvědčila, že tam mám jít a právě tam jsem poprvé uslyšela o Pánu Ježíši. Potom jsme se dozvěděli, že bude i klub pro starší. Byl to KUMBÁL! Začali jsme tam tedy chodit. Ani ne po půl roce k nám do školy přišla nová holka. Přišla mi hrozně fajn, tak jsem se s ní seznámila. Začala jsem s ní chodit ven a také kouřit a pít. Začala jsem zanedbávat své kamarádky a nakonec jsem je úplně vymazala ze svého života. Stále jsem chodila na KUMBÁL i se svojí nevěřící kamarádkou, ale občas jsme místo KUMBÁLU chodili k jednomu „kamarádovi“ pít. Taky jsem mamce kradla cigarety a peníze na ně. Myslela jsem si, že je všechno fajn, že jsem volná jako pták a mám všechno, po čem jsem vždy snila. Pak jsem si ale uvědomila, že mi něco chybí, ale nevěděla jsem co...

Jednou jsem se s tou nevěřící kamarádkou hodně pohádala a přestali jsme se spolu bavit, ale měla jsem i jiné kamarády a s nimi jsem stále chodila pít a kouřit. Při jednom KUMBÁLU jsem znovu slyšela o Pánu Ježíši, ale tentokrát mě to nějak víc zaujalo. Den na to jsem si povídala se svými starými kamarádkami a omluvila jsem se jim za všechno. Pomalu jsem přestávala kouřit i pít. Jiný KUMBÁL jsme měli téma Exitu 316 smrt. Velice mě to zaujalo. Večer doma jsem pak přemýšlela o celém svém životě, o tom co bude, až zemřu ...kam půjdu? Přemýšlela jsem o všem, co jsme si v KUMBÁLE za celou tu dobu povídali. Zjistila jsem, že to, co mi chybělo, byl Pán Ježíš a rozhodla jsem se, že ho zkusím pozvat do svého srdce a vyznat mu své hříchy. Cítila jsem pak zvláštní pokoj, radost, lásku. Ani nejde popsat, co jsem cítila. Druhý

den jsem se probudila a věděla jsem, že jsem jiná. Změnila jsem se. Ježíš mě změnil! Začala jsem chodit do dorostu a později i do kostela. Teď chodím na konfirmační přípravu. Nikdy mě nemohlo potkat nic lepšího než je Pán Ježíš. Jsem hrozně ráda, že jsem ho mohla poznat.

Lenka P.

Projekt M.I.S.E.

M.I.S.E. je projekt, který byl přijat před 5 lety odborem mládeže (vedoucí dorostů a mládeži jednotlivých sborů SCEAV a společenství KS-SCH) jako misijní projekt mladých lidí v naší církvi. Je založen na čtyřech prvcích: modlitbě, duchovním růstu (integraci), společenství a evangelizaci. Projekt chce specifickým způsobem naplňovat příkaz z 2. listu Timoteovi „Co jsi ode mne slyšel před mnoha svědky, svěř to věrným lidem, kteří budou schopni učit zase jiné“ tak, aby se co nejvíce lidí dozvědělo o Ježíši Kristu a mělo možnost s ním navázat vztah.

Oblast mobilizace (modlitební oblast)

Cílem modlitební oblasti je mobilizovat a zapojit co nejvíce lidí do modlitebního zápasu za naše nevěřící okolí a jedince.

Každý rok je pořádána *modlitební konference*. Jejím hlavním cílem je motivovat a vést k hlubšímu a intenzivnějšímu modlitebnímu životu a povzbuzovat k vytrvalým modlitbám.

Součástí modlitební oblasti je dále *modlitební boj M.I.S.E.*, tzv. modlitební armáda. Tvoří ji křesťané, kteří se rozhodli převzít na sebe nelehký, leč

vzácný úkol. Je jím modlitební zápas jak o pracovníky zapojené do různých aktivit projektu, tak i o nevěřící lidi, kteří se těchto aktivit účastní. V rámci modlitební oblasti projektu M.I.S.E. také existují *modlitební skupinky* působící ve Slezsku, a dále pak i studentské modlitební skupinky v Praze, Brně a Olomouci.

Oblast Integrace, duchovního růstu

Hlavním cílem této oblasti je pomocí vzdělávání vést křesťany k lepšímu poznávání Krista a Jeho slova a připravit je teoreticky i prakticky k evangelizaci. V rámci projektu M.I.S.E. je proto každoročně pořádána Letní misijní škola a 3denní školení misijních a evangelizačních týmů TÝM.I.S.E.

Letní misijní škola je připravována pro všechny, kteří mají touhu se naučit, jak začít s lidmi mluvit o Bohu, jak odpovídat na těžké otázky, jak je dále vést v duchovním růstu aj. Součástí školy je také praktická část, která pomáhá překonávat obavy z evangelizace. Letní misijní škola tak má za cíl jak osobní růst, tak přípravu na každodenní osobní svědectví.

TÝM.I.S.E. je „sjezd“ všech misijních a evangelizačních týmů působících mezi nevěřícími v rámci projektu M.I.S.E. na různých místech Slezska. Celá víkendová akce, kterou pořádáme pravidelně na podzim, se nese v duchu vzájemného povzbuzení v osobním vztahu s Bohem, předávání si zkušeností z evangelizace a vyzbrojení do služby. Více o tomto školení si přečtěte ze svědectví z TÝM.I.S.E. 2010:

Já a týmy z M.I.S.E. jsme se sešli na TÝM.I.S.I., abychom se naučili něco nového o našem Pánu, přiblížili se k němu a upevnili vztahy v týmech. A co se stalo? Byl to úžasný čas s úžasnými

lidmi. Naučil jsem se mnoho věcí, poznal nové lidi a upevnil se ve víře v Ježíše Krista! Víím, že jedinou nadějí pro mé okolí je být světlem světa a solí země skrze milost Ježíše Krista! Jsem v týmu Street klubu a díky této víkendovce jsme se jako tým více sjednotili. Pochopili jsme, že nebojujeme za sebe, ale za lidi, které milujeme! Přeju si jen víc takových akcí! Milost a pokoj našeho Pána Ježíše Krista přeju všem bratrům a sestrám ☺

Šimon K.

Oblast Společenství

Cílem této oblasti je napomáhat nejen jednotlivcům, ale především dorostům, mládežím i celým sborům k tomu, aby přemýšleli o misijním působení svého společenství.

Oblast Evangelizace

Oblast evangelizace chce motivovat sbory a jejich jednotlivce k evangelizačním aktivitám. V rámci projektu M.I.S.E. existují 3 hlavní oblasti evangelizace, a to *Sport M.I.S.E.*, *Misijní a evangelizační týmy* a *Angličtina*.

V rámci *Sport M.I.S.E.* působí sportovní misijní týmy lidí, kteří organizují sportovní ligy a kempy pro nevěřící. Sport je pro nevěřící lidi velmi atraktivní a dává příležitost navázat s nimi dobré vztahy. Během jednotlivých lig a kempů je vždy vyhrazen čas na Boží slovo, svědectví, modlitbu. V současnosti spadá pod tuto oblast 3D florbalová liga + florbalový kemp, Q-volejbalová liga + volejbalový kemp, fotbalový kemp, Outdoor.

Misijní a evangelizační týmy tvoří lidé, kteří na různých místech Slezska zakládají misijní či evangelizační kluby, kde se pravidelně setkávají s nevěřícími a sdílí s nimi svou víru v Ježíše Krista.

Primárním cílem *misijních týmů* je za-

ložení nedělní besídky, dorostu, mládeže, biblické skupinky na novém místě, kde dosud podobné společenství neexistuje, za účelem růstu věřících na daném místě až do té doby, než tam vznikne místní společenství nebo sbor a jeho vlastní misijní skupina nebo skupinky. V současnosti existuje 6 misijních klubů: v Řece, Vělopolí, Oldřichovicích-Tyrské, Nýdku, v Havířově-Šumbarku a v Hnojníku.

Cílem *evangelizačních týmů* je pomoci rozvíjet už existující dorost, mládež nebo sbor, proto tyto týmy působí v blízkosti sborů, oslovují své nevěřící kamarády z okolí, ukazují jim na Ježíše Krista. Jestliže nevěřící člověk přijme Krista, je zapojen do sboru, kde může duchovně růst. V současnosti existuje 5 evangelizačních klubů: v Oldřichovicích-Střed, Bystřici, Havířově-Suché, v Albrechticích a v Ostravě.

Máme velikou radost z každého člověka, který už mohl poznat Ježíše Krista.

Dalším způsobem evangelizace, kterou se projekt M.I.S.E. zabývá, je *angličtina*.

Během roku je nevěřícím nabízena výuka anglického jazyka s rodilou mluvčí. Součástí vyučování je přiměřený biblický obsah pro nevěřící účastníky. V létě jsou pak v rámci projektu pořádány Anglické kempy. Na těchto kempy mohou účastníci kromě výuky angličtiny slyšet svědectví křesťanů, biblické vyučování a mají možnost poznat Krista.

Jestliže chcete o projektu M.I.S.E. vědět více, můžete navštívit internetové stránky: www.projektmise.sceav.cz. Pro jakékoliv dotazy pište na internetovou adresu: projekt.mise@centrum.cz.

Daniel Chlebek

Konference dívek a žen

2. dubna 2011

Která žena by si nepřála být krásná, obdivovaná a milovaná...? Která žena by si nepřála mít vztah s někým, kdo by ji bezmezně miloval, naplnil její potřeby, vrátil důstojnost a hodnotu, kterou ztratila? Proč často dáváme tolik peněz za věci, které neuspokojí? Proč mnohdy vynakládáme tolik času a energie na to, co nenaplní naši duši?

Strategie našeho nepřítele, satana, je udržovat nás v neustálém poklusu. Koloběh života a neuvěřitelné tempo každého dne nás mnohdy unavuje do té míry, že nemáme sílu a energii starat se o své srdce, rozvíjet vztah s Bohem.

Letošní konference dívek a žen byla pro mne (a doufám, že i pro ostatní) novým povzbuzením k budování kvalitního vztahu s Ježíšem. Vždyť na tom závisí nejen náš život. Nemůžeme totiž druhé lidi zapálit, když samy nehoříme. Nemůžeme druhé lidi na cestě víry dovést dál, než tam, kde samy stojíme.

Naše pozvání na tuto konferenci přijala Alina Wieja z Polska, což bylo pro nás ctí. Se vší úctou i láskou k posluchačkám a v pokoře před Bohem se s námi sdílela o tom, co znamená být moudrou ženou v Božích očích, jak znovu získat svou důstojnost a žít jako dcera Krále. Bylo povzbuzením znovu uslyšet, že nezáleží na tom, jak vypadala naše minulost. Pán Ježíš nás chce osvobodit od špatných vzpomínek, odpouští nám naše chyby a pády; chce každé z nás dát novou naději do budoucnosti. On je rovněž východiskem ze všech těžkých situací. Můžeme k Němu přicházet i s těmi nejtěžšími otázkami, protože On zná odpověď na každou

z nich. V Jeho blízkosti můžeme prožívat i v té nejsmutnější chvíli a nelehké situaci opravdový pokoj a vnitřní radost z toho, že nejsme v těžkostech samy. Mnohé myšlenky a hluboké pravdy plné povzbuzení se mi vryly do srdce. Nežůstalo však jen u toho. Byly jsme také vyzvány, abychom žily jinak, než doposud. Věřím tomu, že každá z nás by si přála být jINá – jINá pro Jeho slávu. Vždyť tento záměr nám Bůh vložil do srdce.

Investujme proto do proměny našeho charakteru, buďme požehnáním pro ostatní, chraňme a „střežme naše srdce, vždyť z něho vychází život.“ (Přísl. 4:23)

Staň se ženou, která chodí s Bohem na každý den a která učí chodit s Bohem i další!

Kristina Chlebková

90. výročí založení smíšeného pěveckého sboru Oldřichovice

Hospodin je můj Pastýř

Když se v roce 1921 sešli poprvé dobrovolníci k první zkoušce, určitě netušili, že pěvecké sdružení, které založili, bude fungovat až do dnešního dne. Bylo to doba meziválečná – prvorepubliková, plná bolesti a zklamání z prožité války. Ale zároveň to byla doba plná nadějí a očekávání, co přinese nová doba, nová vláda. Zpěváky, kteří tenkrát v pěveckém sboru zpívali už Pán povolal k sobě a dnes už z původního složení nezpívá nikdo. Když si však alespoň trochu vybavíme dobu, ve které pěvecký sbor vzniká, tak určitě pot-

káme i motivy, s jakými tenkrát zpěváci obětovali svůj volný čas a talenty pro tuto službu: Vděčná srdce, která oslavují Boží majestát. Děkuvzdání za Boží ochranu zněla Oldřichovicemi a Těšínským Slezskem.

Po druhé světové válce, když pěvecký sbor obnovil svou činnost to bylo podobné. Opět vidíme obrovskou touhu po oslavě Pána Ježíše Krista za spasení, dobrotu a ochranu v těch životních bouřích, které se nevyhnuly prakticky nikomu. Nejinak tomu bylo za komunistické totality, kdy celá činnost musela být poloilegální a skrytá. O to víc byla však provázána touhou po pravé svobodě, kterou dává Kristus. Už od počátku svého vzniku byla činnost pěveckého sboru úzce spojená s probuzeneckým misijním hnutím Křesťanského společenství a v podstatě zpívání vždy vyjadřovalo jednak to, co právě zpěváci prožívali, jakožto i vyznání víry a svědectví o Božích mocných činech.

Tak nějak na pozadí těch 90 let zní to ono vyznání z Davidova Žamu: „Hospodin je můj Pastýř...“. Když si uvědomíme, že hudební uskupení v naprosté většině nefungují více jak 30 let, tak si musíme nutně klást otázku: „Jak je to možné, že už zpíváte tak dlouho? Jaký je váš recept na to, aby hudební těleso fungovalo tak dlouho?“ Myslím, že by

ani jeden z těch, kteří za tu dobu jakýmkoli způsobem takto sloužili, nedokázal dát uspokojivou odpověď. Je to Hospodin, který zná odpověď na tuto otázku a právě On je Pastýřem našich životů.

S vděčností Pánu můžeme oznámit, že si smíšený pěvecký sbor z Oldřichovic letos připomíná právě 90 let od svého založení. U této příležitosti se v době vydání tohoto čísla Idey koná výroční koncert a také je vydáno nové CD s nahrávkami některých písní z repertoáru sboru. Činnost pěveckého sboru nyní zahrnuje především službu zpěvem na bohoslužbách a biblických hodinách v místním sboru SCEAV Oldřichovice, ale také službu v jiných sborech a společenstvích, na celocírkevních a společných akcích a v neposlední řadě v zahraničí. Oblíbenou destinací jsou naši slovenští sousedé. Tady zmíním například zájezd do Bratislavy, Rankovec nebo třeba zájezd do jihovýchodního Polska – Bieszczady. V současné době má pěvecký sbor 46 členů. Současným dirigentem je Jan Kaleta, zástupkyní a hlavní hudební poradkyní je Lenka Kaletová.

Jménem časopisu toužím vyjádřit vděčnost za Boží působení v životě všech zpěváků a také dirigentovi, jeho zástupkyni a zpěvákům za obětavou službu. Svě přání chci vyjádřit právě slovy Žalmu 23: „Hospodin je můj Pastýř, nebudu mít nedostatek ... Ano, dobrota a milosrdenství provázet mě budou všemi dny mého žití. Do Hospodinova domu se budu vracet do nejdelších časů.“

Lukáš Borski

Aktuality ze světa

Čína. Pronásledování křesťanů v Číně se již pátým rokem stupňuje. Uvedla to ve své výroční zprávě za rok 2010 organizace ChinaAid Association.

Honduras. Honduraský katolický kardinál Rodríguez Maradiaga (*1942) ostře kritizoval Baracka Obamu za to, že navzdory svým volebním slibům nebojuje proti obchodu s drogami, a upevňuje tak pozice narkomafií ve Střední Americe. Katolický hierarcha rovněž odsoudil stávající podobu OSN, kdy podle něj tato organizace slouží k vytváření nátlaku na země, které vzdorují legalizaci potratů či homosexuálních sňatků.

USA. – Japonsko. Luterská církev Missourské synody ukončila své misijní aktivity, která konala v Japonsku od 2. světové války. Na činnost misionářů z USA navazuje Japonská luterská církev, která má přes 2500 členů.

Jihoafriická republika. – Svět. Z třetího lausanského kongresu o světové misii, konaného v loňském roce, vzešel dokument nazvaný Závazek z Kapského Města. Chris Wright, který vedl tým připravující text závazku, řekl, že je „hlasem velkého zástupu, je výstupem z mnoha podnětů celosvětové církve“.

Text Závazku je k dispozici v 8 světových jazycích na adrese <http://www.lausanne.org/ctcommitment>.

Nepál. Křesťané se obávají výsledku legislativních prací nad novým trestním zákoníkem. Podle součas-

ných návrhů by měl zákoník kriminalizovat jakékoli působení směřující ke změně náboženství jiného člověka.

USA. Dne 27. dubna 2011 zahynul ve věku nedožitých 80 let při automobilové nehodě americký kazatel David Wilkerson. Byl známý zejména díky evangelizačnímu působení mezi narkomany a gangstery v Novém Yorku, které popsal v knize „Dýka a kříž“.

Polsko. Švédský královský pár navštívil v květnu evangelický „kostel míru“ ve slezské Svídnici.

Afrika. Severoafričtí křesťané jsou soustavně pronásledováni pomocí zákonů proti rouhání. Týká se to zejména Egypta a Súdánu.

Itálie. Evangelická luterská církev v Itálii na svém květnovém synodu schválila žehnání heterosexuálním i homosexuálním párům, které žijí v jiných než manželských svazcích. Církev předtím zaujala negativní stanovisko k jaderné energii.

Velká Británie. Poslanec David Simpson vystoupil v Dolní sněmovně s proslovem, v němž poukázal na to, že v Británii je téměř vše dovoleno těm, co chtějí útočit na křesťanství, zatímco islám je prakticky nedotknutelný.

ČR. Vláda představila novou koncepci majetkového vypořádání mezi státem a církvemi. Podle této koncepce by církve měly obdržet 56% zabaveného majetku a za zbylý majetek by měly obdržet finanční kompenzaci ve výši cca 59 mld. Kč. Finanční kompenzace by byla vyplácena po dobu 15-30 let.

Rusko. Ruská biblická společnost vydala v červnu 2011 nový překlad Bible do ruštiny. Tento překlad je výsledkem více než 15letého překlada-

telského úsilí. Doposud křesťané v Rusku užívali zejména tzv. synodní překlad z 19. století.

USA. Podle výzkumů Gallupova institutu se za nevěřící prohlašuje pouze 7% obyvatel USA. 80% obyvatel se přihlásilo k víře v Boha, zbytek k víře v jiné „duchovno“.

Vatikán. Papež Benedikt XVI. oznámil, že bude pokračovat v mezináboženských setkáních, která zahájil před 25 lety jeho předchůdce v Assisi. Tématem letošního setkání, které se uskuteční v říjnu, je: „Poutníci pravdy, poutníci míru“.

Polsko. V listopadu 2011 se v Białymostku uskuteční mezinárodní konference „Kulturní přínos evangelictví ve středovýchodní Evropě“.

Francie. Do konce roku by mělo proběhnout sloučení luterské a reformované církve ve Francii. Reformovaná církev je asi 10x početnější než luterská.

Daniel Spratek

Literární hlídka

Nakladatelství „Poutníková četba“ vydalo spis významného velšského kazatele Martyna Lloyd-Jonese (†1981) *Co je evangelikální?* Prezentace knihy proběhla na stejnojmenné konferenci, která se konala v lednu 2011 v Brně.

Polské nakladatelství „Świat ksiązeki“ vydalo počátkem roku 2011 sbírku kázání Adama Pilcha, varšavského pastora, který zahynul v letecké katastrofě u Smolenska v dubnu loňského roku. Postila nese název *Byłem przechodniem a obsa-*

huje asi 90 kázání, které autor pro-
slovil v průběhu let 1993-2010.

Frankfurtské nakladatelství „Lem-
beck-Verlag“ vydalo studijní text *Die
Taufe im Leben der Kirchen – Bap-
tism in the Life of the Churches*. Pub-
likace zachycuje rozpravy o křtu mezi
protestantskými a pravoslavnými cír-
kvemi v Evropě; vyšla v ediční řadě
Leuenberských textů pod č. 12.

V nakladatelství Vyšehrad vydal doc-
cent ETF UK Martin Wernisch knihu
*Politické myšlení evropské refor-
mace*, která přibližuje politické myš-
lení v okruhu Martina Luthera,
Huldrycha Zwingliho, Jeana Calvina
a monarchomachů (tj. odpůrců abso-
lutismu). Monografie ukazuje, jak re-
formace, jejíž prvotní zaměření bylo
sice duchovní, významně ovlivnila
i politické myšlení a politickou praxi
západní civilizace.

Aktuality z KS

**Celomisijní konference dele-
gátů.** Nejvyšší orgán KS se sešel dne
30. dubna 2011. Hosty konference
byli manželé Zbyszek a Nela Kłapovi
z Polska, sestra Nela nejprve po-
psala ve svém svědectví o předávání
dědictví víry v její rodině, o „dědictví
víry“ z hlediska Písma následně ho-
vořil její manžel. Delegáti vyslechli
zprávy o činnosti jednotlivých slo-
žek KS. Br. G. Kotajný prezentoval
ideový záměr výstavby domu pro se-
niory v zahradě přiléhající k areálu
Karmelu. Závěrečným slovem po-
sloužil em. biskup S. Piętak, delegáty
rovněž pozdravil náměstek biskupa
J. Waclawek.

Vydavatelská činnost. Byl vydán
dotisk zpěvníku Stany 2. Vedení KS
zahrnulo do plánu vydavatelské čin-
nosti na rok 2011 DVD s filmem o Je-
žíšově kostele a knihu pastora M.
Kluse o Ježíšově vztahu k Písmu.

Chata Lípa. Byly spuštěny nové
stránky chaty: www.chatalipa.cz. Na
jaře proběhly opravy a úpravy interi-
éru i okolí chaty.

Internetová evangelizace. Ve-
dení KS podpořilo mezidenominační
projekt internetové evangelizace
„Hledám Boha“ a „Proč Ježíš“.

TE Dziegielów. Tegoroczny Tydzień
Ewangelizacyjny w Dziegielowie od-
bědnie się w dniach 2-10 lipca 2011.
Tematem tygodnia jest: „Mówcie
prawdę”. Wykłady biblijne popro-
wadzą wykładowcy Szkoły Biblijnej
w Dziegielowie. Tegorocznym mówcą
na spotkaniach ewangelizacyjnych
jest ks. Leszek Czyż, który skupi się
na tematach związanych z Duchem
Świętym. W wieczornych programach
wystąpią n. p. „Kraków Gospel
Choir“, „Luter Park“, „The Future“ czy
„Hagada“. Więcej informacji na
www.cme.org.pl.

Xcamp. Letošní Xcamp se usku-
teční ve dnech 16. – 23. července
2011 ve Smilovicích. Tématem sek-
tkání je: „Na straně vítězů“. Dope-
ledne bude přednášet Stefan
Gustavsson ze Švédska, který po-
vede i semináře z apologetiky. Jako
evangelista bude sloužit Alexander
Barkóci ze Slovenska. V rámci večer-
ních programů vystoupí např. Timo-
thy či Grupa CME. Více informací na
www.xcamp.cz.

Najlepsze dla dzieci

Kochane dzieci,
w poprzednim numerze Idei zadałam Wam pytanie: Jak miał na imię wujek, któremu siostrzeniec uratował życie? Prawidłowo odpowiedziały dzieci i nawet dorośli.

Chodziło o apostoła Pawła i możecie o tym przeczytać w Dziejach Apostolskich 23: 12-22. Jest on autorem Listu do Rzymian, 1. i 2. Listu do Koryntian, Listu do Galacjan, do Efezjan, do Filipian, do Kolosan, dwóch listów do Tesaloniczan, dwóch listów do Tymoteusza, do Tytusa i do Filemona.

Babcia i mama bardzo kochały Pana Boga, dlatego opowiadały synowi Tymoteuszowi nadzwyczajne historie biblijne o stworzeniu, o wielkim potopie i olbrzymiej arce zbudowanej przez Noego, o walce dzielnego Dawida z lwem czy olbrzymem, o Panu Jezusie, o Jego życiu, śmierci i zmartwychwstaniu. Tymoteusz nie mógł doczekać się mo-

mentu, kiedy dorośnie, nauczy się czytać i sam będzie studiować Biblię.

Pewnego razu do ich domu przyszli goście. Na młodym Tymoteuszu największe wrażenie zrobił apostoł Paweł. On nie marudził, nie użalał się nad trudnościami. Przeciwnie, był pełen radości i ciągle opowiadał o mocy i zwycięstwie, które daje Pan Jezus, gdy ktoś powierza Jemu swoje życie. W sercu młodego chłopca zrodziło się pragnienie, aby rozpocząć podobną służbę. Pewnego razu Paweł zapytał go, czy byłby ochotny pracować dla Pana Jezusa, od razu okazał swoją gotowość. Jego mamusia bardzo się ucieszyła. To ona wprowadzała go w Słowo Boże, o czym wspomina apostoł Paweł w 2. Liście do Tymoteusza 3:14-15.

Spróbuj w Biblii znaleźć imię babci i mamusi Tymoteusza.

Kochane dzieci, za kilka dni rozpoczyna się upragniony okres wakacji. Przeżyjcie ten czas jak najlepiej!

Urszula Szymeczek

Časopis „Idea” je určen pro vnitřní potřebu
Křesťanského Společenství-Společenosti Chrzešćijařskéj při SCEAV.

Redakce časopisu: Vedoucí redaktor: Štěpán Ruckí.

Redakční rada: Milan Pecka, Jan Ruckí, Urszula Szymeczek,
Daniel Spratek, Michal Klus, Zbyšek Kaleta, Lukáš Borski.

Kontaktní adresa: Idea c/o MUDr. Štěpán Ruckí, CSc.,
Oldřichovice 544, 739 61 Třinec 1, tel.: 558 348 011,
email: stepan.rucki@seznam.cz.

viz také webová stránka: <http://www.ks-sch.cz/idea>